

תלמודו בידו

יבמות

דף פא עמוד ב

א] נתערבו חבילי תלתן של כלאי הכרם בחבילות מותרות, מה דינם ?

ב] אלו דברים בכלל דבר שבמנין שאינם בטלים אפילו באלף ?

ג] לר' יהודה, חתיכת בשר חטאת טמא שנתערבה במאה חתיכות חטאת טהורות, האם בטילה ומדוע ?

ד] לחכמים, מה הדין באופן הנ"ל ?

א] ר' מאיר: כולם ידלקו [שכלאי הכרם דינו בשריפה שנאמר "תוקדש" מלשון תוקד אש]. שחבילי תלתן אינם בטלים ברוב, כדין דבר שבמנין.

חכמים: בטלים באחד ומאתים, שנאמר "מן המאתים".

ב] ר' מאיר: לר' יוחנן "את שדרכו לימנות", היינו דבר שנמכר תמיד לפני מנין, ולא באומד. לריש לקיש "כל שדרכו לימנות", היינו דבר שמצוי שנמכר לפי מנין.

חכמים: ששה דברים שהם חשובים ביותר: 1. אגוזי פרך ושם מקום. 2. רמוני בדן. 3. חביות סתומות. 4. חלפי תרדין. 5. קלחי כרוב. 6. דלעת יונית.

ר' עקיבא: מוסיף אף ככרות של לחם של בעל הבית.

ג] אינה מתבטלת ואפילו אם נימוחה, שמין במינו אינו בטל.

ד] מתבטלת במאה, ומותר לאכול את כל החתיכות.

לר' יוחנן מדובר בחתיכה שלימה. ולא החמירו בזה, כיון שאם נאסור את התערובת אין לה תקנה אלא שריפה, ויש בזה הפסד קדשים.

לריש לקיש מדובר שהחתיכה נימוחה.

אבל אם לא נימוחה אינה בטילה, שהיא דבר שדרכו לימנות.

ורב שישא הוסיף בדעתו, שמדובר שהחתיכה נטמאה בטומאה דרבנן, אבל

אם נטמאה בטומאה דאורייתא מודים חכמים שמין במינו אינו בטל.